

Вікторія Ю. Медвідь¹, Ольга О. Васюра²

ТЕОРЕТИКО-МЕТОДИЧНІ ЗАСАДИ УДОСКОНАЛЕННЯ ПУБЛІЧНОГО АДМІНІСТРУВАННЯ СФЕРИ ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я

Статтю присвячено питанням удосконалення системи публічного адміністрування сфери охорони здоров'я в умовах сучасних соціально-економічних трансформацій, цифровізації суспільства, зростання кризових викликів та необхідності післявоєнного відновлення системи охорони здоров'я України. Актуальність тематики дослідження зумовлена посиленням ролі системи охорони здоров'я як ключового інституту забезпечення національної безпеки, формування людського капіталу та сталого розвитку держави. Наявні проблеми фрагментарності управлінських рішень, нерівномірного доступу до медичних послуг, недостатнього рівня цифровізації та обмеженої ефективності використання ресурсів зумовлюють потребу у формуванні нових підходів до публічного адміністрування галузі. Дослідження має на меті обґрунтувати теоретико-методичні засади та розробити практичні рекомендації щодо удосконалення механізмів публічного адміністрування сфери охорони здоров'я на основі принципів людиноцентричності, цифрової трансформації, інтегрованого врядування та доказовості управлінських рішень.

В статті розглянуто наявні теоретичні підходи до публічного адміністрування охорони здоров'я, що ґрунтуються на концепціях належного врядування, нового публічного менеджменту, публічної цінності та мережевого управління. Проаналізовано наукові погляди зарубіжних і вітчизняних учених щодо розвитку системи охорони здоров'я. На основі висновків провідних дослідників, запропоновано авторське трактування механізмів удосконалення публічного адміністрування сфери охорони здоров'я як комплексної системи інституційних, організаційних, фінансових, цифрових та соціально-комунікаційних інструментів, спрямованих на забезпечення стійкості, адаптивності та результативності функціонування галузі. В дослідженні обґрунтовано систему принципів удосконалення публічного адміністрування охорони здоров'я, яка включає принципи людиноцентричності, доступності медичних послуг, прозорості, підзвітності, цифрової відкритості, адаптивності, стійкості, доказовості управлінських рішень, інтегрованого врядування та безперервного вдосконалення. Найбільш ефективними напрямками модернізації системи охорони здоров'я визначено розвиток цифрового врядування, впровадження інтегрованих моделей управління, посилення міжсекторальної взаємодії, розширення механізмів громадської участі та застосування аналітики великих даних для підтримки управлінських рішень.

Ключові слова: управління, публічний сектор, публічне адміністрування, охорона здоров'я, механізм, врядування, цифровізація.

Рис. 1. Літ. 15.

DOI: 10.32752/1993-6788-2026-1-298-673-681

¹ ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-2257-6276>

² ORCID: <https://orcid.org/0009-0001-9920-4462>

¹ Poltava State Agrarian University. Ukraine.

² Odessa National Technological University. Ukraine.

Viktoriia Medvid, Olha Vasiura

THEORETICAL AND METHODOLOGICAL FOUNDATIONS FOR IMPROVING PUBLIC ADMINISTRATION IN THE HEALTHCARE SECTOR

The article is devoted to improving the public administration system in the healthcare sector under conditions of contemporary socio-economic transformations, the digitalization of society, increasing crisis challenges, and the need for post-war recovery of Ukraine's healthcare system. The research topic is relevant because the healthcare system is increasingly seen as a key institution for ensuring national security, human capital formation, and the sustainable development of the state. Existing problems of fragmented managerial decision-making, uneven access to medical services, insufficient digitalization, and limited efficiency in resource utilization necessitate the development of new approaches to public administration in the healthcare sector. The aim of the study is to substantiate the theoretical and methodological foundations and to develop practical recommendations for improving the mechanisms of public administration in the healthcare sector, grounded in the principles of human-centeredness, digital transformation, integrated governance, and evidence-based decision-making.

The article examines existing theoretical approaches to public administration in healthcare, based on the concepts of good governance, new public management, public value, and network governance. The scientific views of both domestic and foreign scholars on the development of healthcare systems are analyzed. Based on the conclusions of leading researchers, the author proposes an interpretation of mechanisms for improving public administration in the healthcare sector as a complex system of institutional, organizational, financial, digital, and socio-communication tools aimed at ensuring the sector's resilience, adaptability, and effectiveness. The study substantiates a set of principles for improving public administration in healthcare, including human-centeredness, accessibility of medical services, transparency, accountability, digital openness, adaptability, resilience, evidence-based decision-making, integrated governance, and continuous improvement. The most effective directions for modernizing the healthcare system are identified as developing digital governance, implementing integrated management models, strengthening intersectoral cooperation, expanding mechanisms of public participation, and applying big data analytics to support managerial decision-making.

Keywords: management, public sector, public administration, healthcare, mechanism, governance, digitalization.

Peer-reviewed, approved and placed: 22.04.2026

Постановка проблеми. Сфера охорони здоров'я належить до стратегічно важливих складових соціально-економічного розвитку держави, оскільки визначає рівень людського капіталу, тривалість і якість життя населення, продуктивність праці, соціальну стабільність і національну безпеку. В умовах глобалізації, прискорення цифрової трансформації суспільства, демографічного старіння населення, зростання кількості хронічних захворювань, пандемічних загроз та воєнних викликів суттєво підвищуються вимоги до ефективності функціонування системи охорони здоров'я та механізмів її публічного адміністрування.

Для України проблема вдосконалення публічного адміністрування охорони здоров'я набуває особливої актуальності в контексті триваючої реформи медичної галузі, реалізації процесів децентралізації, цифровізації державного управління, євроінтеграційних перетворень та необхідності післявоєнного відновлення медичної інфраструктури. Незважаючи на значні

позитивні зміни, що відбулися останніми роками, у сфері охорони здоров'я зберігаються проблеми нерівномірного доступу населення до медичних послуг, недостатньої ефективності використання фінансових ресурсів, фрагментарності управлінських рішень, недостатнього рівня міжвідомчої координації, обмеженого використання цифрових технологій та низького рівня адаптивності системи до кризових викликів.

Сучасні тенденції розвитку світових систем охорони здоров'я свідчать про необхідність переходу від традиційних адміністративно-командних моделей управління до людиноцентричних, цифрових, інтегрованих та результатоорієнтованих моделей врядування [1-3]. У зв'язку з цим особливого значення набуває дослідження теоретичних засад та сучасних механізмів удосконалення публічного адміністрування сфери охорони здоров'я, спрямованих на забезпечення її стійкості, адаптивності, прозорості та ефективності. Зазначене зумовлює актуальність дослідження та необхідність формування нових підходів до модернізації управління галуззю в умовах сучасних суспільних трансформацій.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Науково-теоретичною основою дослідження механізмів вдосконалення публічного адміністрування сфери охорони здоров'я стали праці зарубіжних та вітчизняних учених, присвячені питанням державного управління, належного врядування, управління системами охорони здоров'я, цифрової трансформації публічного сектору та формування суспільної цінності публічних послуг.

Значний внесок у розвиток теоретичних засад публічного адміністрування зробив М. Г. Мур [1], який розробив концепцію публічної цінності та обґрунтував необхідність орієнтації діяльності державних інституцій на досягнення суспільно значущих результатів. Питання модернізації управління системами охорони здоров'я на основі мережевого врядування, міжсекторальної взаємодії та партнерських відносин досліджував Д. Дж. Хантер [2]. Концептуальні засади інтегрованого управління медичними послугами та функціонування охорони здоров'я як складної адаптивної системи висвітлено у працях К. Хама [3]. Вагоме значення для розвитку сучасних механізмів управління охороною здоров'я мають дослідження М. Е. Портера та Е. О. Тайсберг [4], які запропонували концепцію ціннісно-орієнтованої охорони здоров'я, що передбачає оцінювання результативності галузі через рівень створеної цінності для пацієнта. Питання підвищення ефективності системи охорони здоров'я шляхом одночасного покращення якості медичної допомоги, здоров'я населення та оптимізації витрат розкрито у роботах Д. М. Бєрвіка, Т. В. Нолана та Дж. Вітінгтона [5].

Серед вітчизняних учених вагомий внесок у розвиток теорії та практики публічного адміністрування охорони здоров'я зробили О. М. Миколенко [6], який досліджував проблеми оцінювання ефективності публічного управління в галузі, та Д. М. Рябець [7], який розглядав механізми державного регулювання сфери охорони здоров'я та напрями їх удосконалення. Особливості реформування механізмів публічного адміністрування системи охорони здоров'я України в контексті європейської інтеграції висвітлено у працях М. Долгіча [8]. Питання цифрової трансформації та модернізації

системи охорони здоров'я в сучасних умовах досліджувала З. Бурик [9], а проблеми удосконалення механізмів публічного врядування в умовах цифровізації та післявоєнного відновлення розкрито у роботах С. Захарова, О. Васильєвої та І. Васильєвої [10]. Сучасні моделі публічного адміністрування у сфері охорони здоров'я та фармації, засновані на принципах належного врядування, проаналізовано у дослідженнях М. М. Бабенка, А. С. Немченко, В. М. Назаркіної та К. Л. Косяченко [11].

Незважаючи на значний науковий доробок у сфері публічного адміністрування охорони здоров'я, недостатньо дослідженими залишаються питання формування комплексних механізмів вдосконалення управління галуззю, який би поєднував інституційні, організаційні, фінансові, цифрові та соціально-комунікаційні інструменти на засадах людиноцентричності, адаптивності, стійкості та створення суспільної цінності, що зумовлює потребу подальших наукових досліджень у даному напрямі.

Метою дослідження є обґрунтування теоретико-методичних засад та розроблення практичних рекомендацій щодо вдосконалення механізмів публічного адміністрування сфери охорони здоров'я.

Основні результати дослідження. Система охорони здоров'я є одним із базових інститутів соціальної держави та важливою складовою забезпечення національної безпеки, людського розвитку й економічного зростання. Рівень здоров'я населення безпосередньо визначає якість людського капіталу, продуктивність праці, інноваційний потенціал економіки та конкурентоспроможність держави у глобальному середовищі. Саме тому ефективне функціонування сфери охорони здоров'я розглядається не лише як соціальна, а й як економічна передумова сталого розвитку країни. В умовах сучасних трансформаційних процесів, пов'язаних із глобалізацією, демографічним старінням населення, цифровізацією суспільства, пандемічними ризиками, військовими конфліктами та зростанням соціальних викликів, особливого значення набуває формування ефективних механізмів публічного адміністрування у сфері охорони здоров'я.

Теоретичне осмислення проблематики публічного адміністрування охорони здоров'я ґрунтується на положеннях інституційної теорії, теорії суспільного вибору, концепції нового державного менеджменту, концепції належного врядування, теорії публічної цінності та концепції людиноцентричного управління. У межах цих підходів система охорони здоров'я розглядається як соціально-економічна система, що функціонує під впливом великої кількості внутрішніх і зовнішніх чинників та потребує збалансованої взаємодії держави, медичних установ, бізнесу, громадянського суспільства і населення.

Відповідно до концептуальних положень, сформованих Всесвітньою організацією охорони здоров'я, управління системою охорони здоров'я являє собою сукупність політичних, економічних, правових та організаційних механізмів, які забезпечують вироблення державної політики, регулювання діяльності суб'єктів системи, розподіл ресурсів, контроль результативності та досягнення стратегічних цілей розвитку галузі. При цьому належне врядування визначається як ключова передумова ефективного

функціонування системи охорони здоров'я, оскільки саме воно забезпечує прозорість управлінських процесів, підзвітність органів влади, ефективне використання ресурсів та орієнтацію на суспільні потреби [1].

Сучасна міжнародна практика демонструє поступовий перехід від адміністративно-командних моделей управління до інтегрованих моделей врядування, що базуються на принципах партнерства, міжсекторальної взаємодії, цифрової трансформації та пацієнтоорієнтованості. У цьому контексті особливого значення набуває концепція належного врядування, відповідно до якої результативність функціонування системи охорони здоров'я визначається рівнем відкритості управлінських процесів, участю громадськості у прийнятті рішень, верховенством права, ефективністю державних інститутів та якістю надання публічних послуг [2].

Концепція цифрового врядування передбачає використання інформаційно-комунікаційних технологій для автоматизації управлінських процесів, забезпечення прозорості ухвалення рішень, розвитку електронної медицини та підвищення якості медичних послуг. Цифровізація сприяє формуванню єдиного інформаційного простору галузі, оптимізації управлінських витрат і підвищенню ефективності взаємодії всіх учасників системи охорони здоров'я [3].

Окремого значення набуває концепція публічної цінності, розроблена М. Муром, яка акцентує увагу на необхідності створення суспільної цінності через діяльність державних інституцій. У сфері охорони здоров'я це означає, що результативність публічного адміністрування повинна оцінюватися не лише за фінансовими показниками або кількістю наданих послуг, а насамперед за рівнем покращення здоров'я населення, підвищенням якості життя громадян та рівнем суспільної довіри до системи охорони здоров'я [4].

Суттєвий внесок у розвиток теорії публічного адміністрування охорони здоров'я зробили численні зарубіжні дослідники, праці яких стали методологічною основою сучасних реформ у системах охорони здоров'я.

Значний науковий інтерес для нас становлять дослідження Д. Хантера, який розглядає систему охорони здоров'я через призму мережевого врядування. Вчений наголошує, що сучасні виклики не можуть бути ефективно вирішені виключно адміністративними методами, а тому ключову роль мають відігравати механізми міжорганізаційної взаємодії, партнерства та спільної відповідальності суб'єктів управління. На його думку, ефективна система охорони здоров'я має базуватися на принципах колективного управління та міжсекторальної координації [5].

Вагомий внесок у розвиток теорії управління охороною здоров'я зробив К. Хам, який розглядає галузь як складну адаптивну систему. У своїх роботах він обґрунтував необхідність інтегрованого управління медичними послугами, що передбачає координацію діяльності всіх рівнів медичної допомоги та узгодження фінансових, організаційних і кадрових механізмів функціонування системи [6].

Одним із найбільш впливових сучасних дослідників є М. Портер, який запропонував концепцію ціннісно-орієнтованої охорони здоров'я. Науковець доводить, що оцінювання ефективності діяльності системи охорони здоров'я

повинно здійснюватися через показник створеної цінності для пацієнта, тобто співвідношення отриманих результатів лікування до витрачених ресурсів. Запропонований вченим підхід сприяв переорієнтації систем охорони здоров'я багатьох країн на результативність і якість медичної допомоги [7].

Важливий внесок у вдосконалення механізмів управління охороною здоров'я зробив Д. Бервік, який розробив модель потрійної мети. Відповідно до цієї концепції ефективна система охорони здоров'я повинна одночасно забезпечувати підвищення якості медичної допомоги, поліпшення здоров'я населення та оптимізацію витрат галузі. Згодом зазначений підхід став основою багатьох міжнародних програм реформування охорони здоров'я [8].

Рекомендації WHO та OECD акцентують увагу на розвитку механізмів стратегічного управління, цифровізації, прозорості фінансування, антикорупційного контролю та доказовому прийнятті управлінських рішень. У сучасних умовах саме ці інструменти розглядаються як основа підвищення стійкості систем охорони здоров'я до кризових явищ [9].

Проблематика публічного управління сферою охорони здоров'я активно розвивається і в українській науковій школі. Вчений О. Миколенко у своїх дослідженнях обґрунтовує необхідність оцінювання ефективності публічного управління через рівень досягнення стратегічних цілей державної політики у сфері охорони здоров'я. Науковець доводить, що результативність діяльності органів влади має визначатися ступенем забезпечення доступності, якості та безпеки медичних послуг для населення [10].

В праці Д. Рябець досліджено механізми державного регулювання охорони здоров'я та визначено необхідність удосконалення нормативно-правового забезпечення, фінансових інструментів та організаційних засад функціонування галузі. На його думку, ефективне державне регулювання має забезпечувати баланс між інтересами держави, медичних закладів і громадян [11].

Дослідник М. Долгіч аналізує європейський досвід реформування систем охорони здоров'я та обґрунтовує доцільність його адаптації до українських умов. Особливу увагу дослідник приділяє питанням децентралізації управління, розвитку медичного страхування та підвищення автономії закладів охорони здоров'я [12].

Вчена З. Бурик розглядає цифрову трансформацію як один із ключових напрямів модернізації системи охорони здоров'я. Науковиця підкреслює важливість розвитку електронної системи охорони здоров'я, телемедицини, цифрових сервісів та інформаційної безпеки медичних даних в умовах воєнних викликів [13].

Дослідник С. Захаров акцентує увагу на проблемах післявоєнного відновлення системи охорони здоров'я України та необхідності впровадження інноваційних механізмів публічного управління, що поєднують цифровізацію, стратегічне планування та ризикоорієнтоване управління [14].

Вчена М. Бабенко досліджує сучасні моделі публічного адміністрування у сфері охорони здоров'я та фармації, обґрунтовуючи необхідність переходу до концепції належного врядування, яка забезпечує прозорість, підзвітність, ефективність та орієнтацію на потреби громадян [15].

На нашу думку, механізми вдосконалення публічного адміністрування сфери охорони здоров'я доцільно розглядати як комплекс взаємопов'язаних інституційних, організаційних, фінансових, цифрових та соціально-комунікаційних інструментів, спрямованих на забезпечення стійкості системи охорони здоров'я шляхом підвищення її адаптивності, прозорості, клієнтоорієнтованості та результативності.

На відміну від існуючих підходів, пропонується орієнтувати систему управління не лише на медичні результати, а й на показники суспільної цінності, які відображають рівень задоволеності населення, соціальну справедливість, цифрову доступність послуг і стійкість системи до кризових викликів.

Запропонована система принципів (рис. 1) формує концептуальну основу вдосконалення публічного адміністрування охорони здоров'я та забезпечує перехід від традиційної адміністративної моделі управління до сучасної людиноцентричної, цифрової, адаптивної та результатієорієнтованої системи врядування.

Рис. 1. Принципи ефективності функціонування системи охорони здоров'я, сформовано авторами

Комплексна реалізація зазначених принципів сприятиме підвищенню якості медичних послуг, зміцненню стійкості системи охорони здоров'я, зростанню довіри населення до державних інституцій та забезпеченню ефективного післявоєнного відновлення галузі.

Висновки. В сучасних умовах глобальних трансформацій, цифровізації, демографічних змін, пандемічних ризиків та воєнних викликів традиційні підходи до управління галуззю потребують суттєвої модернізації на засадах людиноцентричності, адаптивності та результативності. Узагальнення досліджень міжнародних організацій дозволило встановити, що сучасні моделі управління охороною здоров'я ґрунтуються на концепціях належного врядування, цифрового врядування, мережевого управління, створення публічної цінності та ціннісно-орієнтованої медицини. Ключовими тенденціями розвитку систем охорони здоров'я виступають посилення прозорості, розвиток цифрових сервісів, інтеграція управлінських процесів, розширення громадської участі та впровадження доказового підходу до прийняття рішень.

На основі аналізу підходів вітчизняних та зарубіжних вчених встановлено, що подальше вдосконалення системи охорони здоров'я потребує комплексного поєднання інституційних, організаційних, фінансових, цифрових та соціально-комунікаційних механізмів управління. Сучасна система публічного адміністрування повинна забезпечувати не лише ефективне функціонування медичних установ, але й формування суспільної цінності через покращення якості життя населення, підвищення доступності медичних послуг та зміцнення довіри громадян до державних інституцій.

Запропоновано авторське розуміння механізмів вдосконалення публічного адміністрування сфери охорони здоров'я як комплексної системи взаємопов'язаних інституційних, організаційних, фінансових, цифрових та соціально-комунікаційних інструментів, спрямованих на забезпечення стійкості, адаптивності, прозорості та результативності функціонування галузі. На відміну від існуючих визначень, запропонований підхід передбачає оцінювання ефективності управління не лише через медичні показники, а й через показники суспільної цінності, соціальної справедливості, цифрової доступності та стійкості системи до кризових викликів.

Обґрунтовано систему принципів вдосконалення публічного адміністрування охорони здоров'я, яка включає принципи людиноцентричності, доступності медичних послуг, прозорості, підзвітності, цифрової відкритості, адаптивності, стійкості, доказовості управлінських рішень, інтегрованого врядування та безперервного вдосконалення. Комплексна реалізація зазначених принципів створює передумови для формування сучасної моделі управління охороною здоров'я, здатної ефективно реагувати на сучасні виклики та забезпечувати довгостроковий розвиток галузі.

1. Health Systems Governance. World Health Organization. URL: <https://www.who.int/health-topics/health-systems-governance>

2. Everybody's Business: Strengthening Health Systems to Improve Health Outcomes. Geneva: WHO, 2007.

3. Global Strategy on Digital Health 2020–2025. URL: <https://www.who.int/publications/i/item/9789240020924>

4. Moore M. H. *Creating Public Value: Strategic Management in Government*. Harvard University Press, 1995.
5. Hunter D. J. *Managing for Health*. Routledge, 2003.
6. Ham C. *Integrated Care: What Is It? Does It Work? What Does It Mean for the NHS?* The King's Fund, 2011.
7. Porter M. E., Teisberg E. O. *Redefining Health Care: Creating Value-Based Competition on Results*. Harvard Business School Press, 2006.
8. Berwick D. M., Nolan T. W., Whittington J. The Triple Aim: Care, Health, and Cost. *Health Affairs*. 2008. Vol. 27(3). P. 759–769. DOI: <https://doi.org/10.1377/hlthaff.27.3.759>
9. *Health at a Glance 2023*. Paris: OECD Publishing, 2023.
10. Миколенко О. М. Ефективність публічного управління в сфері охорони здоров'я. *Правова держава*. 2019. № 35. DOI: <https://doi.org/10.18524/2411-2054.2019.35.181346>
11. Рябець Д. М. Державне регулювання сфери охорони здоров'я: принципи, механізм та інструменти. *Економічні горизонти*. 2018. № 4(7). DOI: [https://doi.org/10.31499/2616-5236.4\(7\).2018.212757](https://doi.org/10.31499/2616-5236.4(7).2018.212757)
12. Dolgich M. Regularities of Reforming Public Administration Mechanisms of the Health Care System in Ukraine in the Context of the European Dimension. *Public Administration and Law Review*. 2020. № 1. DOI: <https://doi.org/10.36690/2674-5216-2020-1-67-77>
13. Бурик З. Реформа системи охорони здоров'я в сучасних умовах. *Публічне управління*. 2025. DOI: <https://doi.org/10.31470/2786-6246-2025-11-27-46>
14. Захаров С., Васильєва О., Васильєва І. Theoretical Foundations for Improving Public Governance Mechanisms of the Healthcare System in the Context of Digital Transformation and Post-War Recovery. 2025. DOI: <https://doi.org/10.54891/2786-698X-2025-2-9>
15. Babenko M. M., Nemchenko A. S., Nazarkina V. M., Kosyachenko K. L. Modern Models of Public Administration in the System of Healthcare and Pharmacy. *Social Pharmacy in Health Care*. 2023. Vol. 9(1). DOI: <https://doi.org/10.24959/sphhcj.23.290>

1. *Health Systems Governance*. World Health Organization. URL: <https://www.who.int/health-topics/health-systems-governance>
2. *Everybodys Business: Strengthening Health Systems to Improve Health Outcomes*. Geneva: WHO, 2007.
3. *Global Strategy on Digital Health 2020–2025*. URL: <https://www.who.int/publications/i/item/9789240020924>
4. Moore M. H. *Creating Public Value: Strategic Management in Government*. Harvard University Press, 1995.
5. Hunter D. J. *Managing for Health*. Routledge, 2003.
6. Ham C. *Integrated Care: What Is It? Does It Work? What Does It Mean for the NHS?* The Kings Fund, 2011.
7. Porter M. E., Teisberg E. O. *Redefining Health Care: Creating Value-Based Competition on Results*. Harvard Business School Press, 2006.
8. Berwick D. M., Nolan T. W., Whittington J. The Triple Aim: Care, Health, and Cost. *Health Affairs*. 2008. Vol. 27(3). P. 759–769. DOI: <https://doi.org/10.1377/hlthaff.27.3.759>
9. *Health at a Glance 2023*. Paris: OECD Publishing, 2023.
10. Mykolenko O. M. Efektyvnist publichnoho upravlinnia v sferi okhorony zdorovia. *Pravova derzhava*. 2019. № 35. DOI: <https://doi.org/10.18524/2411-2054.2019.35.181346>
11. Riabets D. M. Derzhavne rehuliuвання sfery okhorony zdorovia: pryntsyipy, mekhanizm ta instrumenty. *Ekonomichni horyzonty*. 2018. № 4(7). DOI: [https://doi.org/10.31499/2616-5236.4\(7\).2018.212757](https://doi.org/10.31499/2616-5236.4(7).2018.212757)
12. Dolgich M. Regularities of Reforming Public Administration Mechanisms of the Health Care System in Ukraine in the Context of the European Dimension. *Public Administration and Law Review*. 2020. № 1. DOI: <https://doi.org/10.36690/2674-5216-2020-1-67-77>
13. Buryk Z. Reforma systemy okhorony zdorovia v suchasnykh umovakh. *Publichne upravlinnia*. 2025. DOI: <https://doi.org/10.31470/2786-6246-2025-11-27-46>
14. Zakharov S., Vasylijeva O., Vasylijeva I. Theoretical Foundations for Improving Public Governance Mechanisms of the Healthcare System in the Context of Digital Transformation and Post-War Recovery. 2025. DOI: <https://doi.org/10.54891/2786-698X-2025-2-9>
15. Babenko M. M., Nemchenko A. S., Nazarkina V. M., Kosyachenko K. L. Modern Models of Public Administration in the System of Healthcare and Pharmacy. *Social Pharmacy in Health Care*. 2023. Vol. 9(1). DOI: <https://doi.org/10.24959/sphhcj.23.290>